UN OM CUTREIERĂ CARTIERELE BRAȘOVULUI

Sînt atîția și atîția oameni entuziaști care activează pe tărîmul sportului din țara noastră. Mișcarea sportivă are în ei un suport puternic. Sînt gata, oricînd, să se ocupe de pregătirea unei echipe, să ajute la organizarea unei competiții sportive sau a unei excursii.

În urmă cu citva timp, am cunoscut, la Brașov, un asemenea entuziast susținător al sportului. Un profesor de educație fizică, antrenor, pedagog și, în același timp, după cum vom vedea, un destoinic activist. Profesorul Ion Vulcăneanu lucrează la Școala profesională a Uzinelor Tractorul, la școala celor peste o mie de tineri viitori strungari, matriteri sau montori. Trăiește în mijlocul lor, le cunoaște preocupările cotidiene. El însuși a fost, cîndva, elev al acestei școli. Pe lîngă orele de educație fizică pe care le conduce, prof. Vulcăneanu, împreună cu alți colegi, se ocupă și de pregătirea echipelor sportive ale școlii. Cu fotbaliștii a obținut rezultate bune în campionatele republicane școlare: locul I în faza de zonă și locul III în competiția Ministerului Industriei Construcțiilor de Mașini. După orele de activitate la școală, el trece la clubul sportiv Tractorul, unde pregătește echipa de juniori. Are la dispoziție terenuri foarte bune, materiale și echipament sportiv din belșug. Într-un cuvînt, nu-i lipsește nimic. Ar putea sta liniștit.

Și, totuși, prof. Vulcăneanu a plecat, într-o zi, să colinde cartierele Brașovului. De ce? Să vadă, oare, noile construcții ce s-au ridicat în orașul de la poalele Tîmpei? Nu. E brașovean. A crescut o dată cu orașul și-l cunoaște ca pe propriul său cămin. Alteeva l-a... pus pe drumuri. Cîndva a reflectat cum ar putea copiii Brașovului să practice sportul în condiții tot mai bune și lîngă casă. Maidanele au dispărut. Ce-i de făcut? S-a gîndit ca în locul lor, pe spațiile rămase libere, să se amenajeze microterenuri. Copiii trebuie să aibă spațiul corespunzător de joacă. Sportul brașovean a început să ducă lipsă de viitori sportivi, mai ales de fotbaliști. Și profesorul a trecut la acțiune. O vară întreagă a cutreierat cartierele orașului: pe la Tractorul, pe la Steagul roșu, prin Bartolomeu, pe unde zilnic sute de copii bat mingea între două porți făcute din ghiozdane în mijlocul străzii, expunîndu-se uneori și accidentelor. A umblat o lună, două, trei, și după vizitele sale a pus pe hîrtie tot ce a văzut. A făcut un memoriu către organele sportive locale arătînd că în orașul Brașov 32 de terenuri virane pot fi transformate, fără mari eforturi bănești, în spații pentru activitățile sportive.

Dimensiunile acestor locuri (20/50 metri) sînt tocmai bune pentru minifotbal, handbal sau volei. În cartierul Tractorul, de pildă, pe strada Jiului, se pot amenaja 4 terenuri de sport. În parcul Tractorul (n.n. care nu prea seamănă a parc) e loc pentru alte 3; în cartierul Steagul roșu pot fi amenajate 7, iar pe calea București unul. Profesorul Vulcăneanu a luat legătura și cu D.S.A.P.C.-ul din Brașov. Dacă în viitor, pe unul din aceste terenuri se va construi ceva, nu se vor pierde multi bani, fiindcă în cele mai multe cazuri este vorba de o nivelare a terenului. Dar vor rămîne celelalte.

★

Materialul prof. Vulcăneanu a fost primit cu interes. Organele de resort (Clubul sportiv orășenesc pentru educație fizică și Consiliul regional) au repartizat și ceva bani (aproximativ 30 000 lei) pentru aceste amenajări. Porțile din metal (dimensiunea 2 x 5 m) au început să fie confecționate. Uzinele Tractorul, Rulmentul și altele, prin asociațiile sportive, au promis să dea o mînă de ajutor la realizarea acestei frumoase acțiuni.

★

Azi, în Brașov, datorită sistematizării orașului, au mai rămas doar cîteva terenuri de fotbal, folosite de echipele divizionare, precum și cele din campionatele orășenesc și regional. Unde să se joace copiii? Iată că un om a avut o idee. A colindat orașul, a pornit acțiunea de transformare a locurilor virane în microterenuri. Se pare că el a găsit înțelegerea și sprijinul necesar. Primii pași au fost făcuți. Entuziasmul și pasiunea față de sport și mai ales preocuparea pentru ridicarea sportivilor de mîine, duc la inițiative pe care le dorim cît mai numeroase.

Constantin ALEXE

P.S. Despre necesitatea amenajării de spații pentru sport rezervate copiilor în noile cartiere, ziarul nostru a publicat, nu de mult, cîteva materiale. În București, însă, în Drumul Taberei, în special, această problemă este încă tratată cu indiferență de către proiectanții noilor cvartaluri de locuințe. Pe spațiile verzi ce existau acum un an au început să se înghesuie noi clădiri. Sutelor de copii le-au rămas, pentru joacă doar alelle de acces, late de doi metri. Ba mai mult, în acest an, în același cartier (raionul Lenin), a fost dată în folosință Școala generală nr. 197. După ce sala de sport (o sală cum nu prea există pe lîngă școlile noastre) a fost destinată comisiei pentru recensămîntul populației și, deci, cîțiva ani — am auzit, chiar, definitiv — nu mai poate fi folosită în scopul pentru care a fost construită, școala nu are nici un teren de sport. Orele de educație fizică se desfășoară pe dreptunghiul de beton dintre cele două clădiri principale. Asta înseamnă condiții improprii și deranjarea celor de la ore. O dată cu venirea iernii, orele de educație fizică se fac în sălile de clasă. Situația nu e de loc roză. Și e vorba de o unitate de învățămînt modernă, care și-a deschis porțile chiar în acest an. Poate că proiectanții se vor gîndi, totuși, la aceste aspecte, de loc minore. E vorba de copiii noștri, de formarea lor ca viitori cetățeni sănătoși și viguroși.

C. A.

Corespondențe din Valea Jiului

SCRISOAREA HOCHEIȘTILOR DIN LUPENI

Zilele trecute am primit o scrisoare de la echipa de hochei pe gheață din Lupeni, în care tinerii amatori ai sportului cu crosa și pucul se plîng că, deși semnele iernii au început să apară pe meleagurile Văii Jiului, nimeni nu se ocupă de ei. Dar, să redăm cîteva fragmente din scrisoare: **„Sîntem un grup de tineri care practicăm cu multă plăcere hocheiul. În urmă cu trei ani, cînd s-a înființat echipa, nu prea am avut echipament dar cu toate acestea am jucat hochei, am avut un patinoar bine întreținut și cîțiva entuziaști în fruntea formației. Între timp, conducerea asociației Preparatorul, de care aparțineam pînă nu de mult, ne-a procurat echipament și materialele necesare, dar acum, după ce formația noastră a trecut la A.S. Minerul Lupeni, nimeni nu se interesează de nevoile noastre. Deși termometrul a coborît cu cîteva linii sub zero nici vorbă de amenajarea patinoarului, nu s-au montat nici măcar mantinelele. Noi am vrea să începem cît mai curînd antrenamentele ca să nu mai pățim ca în anii trecuți, cînd în meciurile de calificare pentru turneul final al campionatului de juniori am fost învinși, de fiecare dată, de cealaltă echipă a regiunii, Șurianul Sebeș".**

Transmitem rîndurile de mai sus conducerii asociației sportive Minerul Lupeni!

IMPULSIONAREA ACTIVITĂȚII LA TENIS DE MASĂ

La Lupeni și la Petroșeni organele sportive au luat o serie de măsuri pentru intensificarea activității la tenis de masă. Astfel, la Lupeni sala de sport a clubului sindicatului minier a fost înzestrată cu toate cele necesare acestui sport, iar la Petroșeni, comisia orășenească de specialitate a prevăzut, pentru această perioadă, organizarea unor importante întreceri.

Trebuie să mai spunem că la Lupeni o frumoasă activitate depune instructorul voluntar Eduard Gyöngyösi, care se ocupă de inițierea unor tineri în jocul cu mingea de celuloid.

ÎN AȘTEPTAREA SEZONULUI DE SCHI

Schiorii de la asociația sportivă Energia Paroșeni se pregătesc intens pentru noul sezon. Ei s-au antrenat toată toamna sub conducerea antrenorului Gh. Lupaș și s-au prezentat bine pușl la punct cu ocazia trecerii normelor de control, care a avut loc luna trecută. În privința competițiilor, antrenorul secției de schi de la Energia Paroșeni ne-a relatat că schiorii lui vor avea un sezon bogat. Vor fi prezenți la toate concursurile cu caracter regional și vor organiza o întrecere la care vor fi invitați sportivi din regiunile Banat, Cluj și Maramureș. **„Avem unele greutăți în privința înzestrării secției de schi cu materiale**, ne-a declarat antrenorul Lupaș. **Dacă pentru fond avem tot ce ne trebuie nu același lucru putem spune despre probele alpine".**

Dar lucrurile nu stau peste tot la fel. Mai sînt în Valea Jiului și o serie de asociații, cu secții de schi, unde sosirea iernii nu impulsionează activitatea de pregătire a schiorilor, ca de exemplu, la Voința Petroșeni, Minerul Vulcan, Spartac Petroșeni și Minerul Lupeni unde pînă acum nu s-a făcut aproape nimic.

S. BĂLOI — coresp. principal

O NOUĂ BAZĂ SPORTIVĂ

Nu de mult, orașul Lupeni s-a îmbogățit cu o nouă bază sportivă. Este vorba de „ministadionul" Grupului școlar minier din localitate amenajat de către elevii școlii prin muncă patriotică. Noua amenajare sportivă, situată pe malul Brăiței, din Valea Grafitului, cuprinde terenuri de fotbal, handbal, baschet și volei.

I. CIORTEA — coresp.

Săptămînă săracă

Rare satisfacții — și acelea, mai mult de ordin moral — în săptămîna care se încheie!

Pe plan statistic, consemnăm eliminarea fotbaliștilor noștri din „Cupa campionilor europeni" și din competiția simetrică rezervată cîștigătorilor de cupă, eșecul șahiștilor la Sofia, înfrîngerea rugbiștilor la Nantes și cea a poloiștilor la Genova. Orice s-ar zice, cam multe dușuri reci într-o perioadă atît de scurtă și, mai ales, atît de friguroasă... Compensații relative — revanșa de la baschet, unde Dinamo a izbutit să refacă handicapul față de All' Onesta — și victoria de la box, previzibilă, de altfel, chiar la scorul de 8—2. Așa cum s-au prezentat joi seara pe ringul din sala Floreasca, pugiliștii englezi par adversari comozi pentru majoritatea selecționatelor regionale de la noi...

Să încercăm, însă, anumite diferențieri între rezultatele săptămînii. Vom începe cu balonul oval, pentru că, deși întrecuți cu opt puncte, Penciu, Demian și colegii lor au părăsit cu fruntea sus arena de la vărsarea Loarei, în aplauzele unui public competent și obiectiv. Nu este cazul să repetăm locurile comune, în materie de comentarii pe marginea disputelor cu „cocoșul galic" (clasa rugbiului francez, turneele la antipozi, confruntările epice cu neo-zeelandezii etc., etc.). Dincolo de cifre, ne măgulesc aprecierile la adresa XV-lui nostru care, după opinia cronicarilor avizați, a evoluat la un nivel apropiat de cel al gazdelor. Se vede treaba că lecția primită în vară, de la Béziers, ne-a prins bine!

În schimb, șahiștii continuă să dezamăgească, îndeosebi în concursuri importante, manifestînd inconstanță și lipsă de coeziune. Cu toată bunăvoința, Florin Gheorghiu nu poate juca, pe terenul celor 64 de pătrate, rolul pe care-l joacă Santana pe zgură roșie sau pe gazon „english fashion"... Indiferent de circumstanțele speciale din seria respectivă (scorul meciului retur dintre principalii contra-candidați ai echipei române pare absolut straniu), secondanții multiplului campion au ratat în mod exasperant, sugerînd singura contingență posibilă a șahului cu fotbalul...

Ah, fotbalul, fotbalul! Cîte speranțe deșarte, cît zbucium, cîtă energie risipită ca fumul în vînt! După Torino, mai toți reporterii noștri, de specialitate sau de „culoare", s-au lansat în previziuni arhi-optimiste, încît publicul bucureștean a căpătat senzația că Rapidul va avea de îndeplinit o simplă formalitate — recte, două goluri în poarta lui Anzolin... Numai că, socoteala din tîrg... Păcat de eforturile eroice, dar sterile, ale formației din Giulești, umbrită indirect de abaterile unor așa-zișl suporteri; păcat, de asemenea, de cele cîteva sclipiri ale „stelișlilor", în după-amiaza consecutivă, cînd — incorigibili! — am nutrit vreo 60 de minute nădejdea că, poate, totuși, cine știe...

„Cosarii" de la Dinamo ne-au reconfortat, în oarecare măsură, prin succesul amintit, nu însă fără a ne provoca pe parcurs repetate crize de tahicardie... Ce va fi mîine, în piscina de la Cluj?

În fine, gala de box ne-a prilejuit cîteva constatări, pe care le vom formula cu maximum de concizie. **Primo:** sportul cu mănuși continuă să regreseze, prin renunțarea la tehnică în favoarea forței brute. Din cele 10 perechi româno-engleze, numai două-trei meritău calificativul „satisfăcător". **Secundo:** sala de lîngă lacuri e insuficientă (și unică), precum se știe, de vreo cincisprezece ani. Spunînd acest lucru, parcă ai spune că e iarnă și ninge... Ce să-i faci? Mai vorbește omul așa, ca să nu tacă! **Tertio:** arbitrii noștri de ring suferă, de la o vreme, de „obiectivitate acută"! Îndeosebi Const. Chiriac și Marin Stănescu au contemplat cu seninătate intrările periculoase, cu capul înainte, ale unora dintre pugiliștii oaspeți, — probabil, din respect pentru venerabila umbră a marchizului de Queensberry.

Măi-măi, dar generoși mai sîntem, pe arcadele altora!

Dan DEȘLIU

O fotografie din arhivă care ni-i prezintă pe Dumitru Ciobotaru (stînga) și Vasile Mariuțan, în luptă pentru cucerirea centurii categoriei grea, în 1958. Cu acest prilej, Mariuțan a cîștigat primul său titlu de campion al țării

CRIZA GREILOR DIN EUROPA

Pe marile ringuri ale lumii, meciurile dintre boxerii de categorie grea s-au bucurat întotdeauna de atenția deosebită a spectatorilor, precum și a cronicarilor de specialitate. Prin forța, prin capacitatea de a rezista loviturilor dure, greii au făcut de fiecare dată vîlvă în lumea boxului.

★

În ultimii ani, pe ringurile europene n-au mai apărut talente deosebite printre boxerii de categoria grea. Cu cîțiva ani în urmă, sovieticul Abramov a dominat autoritar plutonul greilor din Europa, dar nu atît printr-un box de clasă, cît prin fizicul său impresionant. Campionii europeni Nemec (Cehoslovacia—1963), Izosimov (U.R.S.S.—1965) n-au reușit, nici ei, să impresioneze pe specialiștii prezenți la competițiile respective. În vara aceasta, la Roma, Baruzzi (Italia) și Boddington (Anglia) au luptat pentru cucerirea centurii, dar oare disputa lor — vizionată și de telespectatorii nostri — a fost demnă de finala unui campionat european? Nicidecum. Cu toată școala lor renumită în materie de box, putem afirma că nici polonezii nu au, la ora actuală, un greu de mare valoare. Acești pugiliști, pe care i-am văzut la ultimele întreceri de amploare sînt, în general, mici de statură, lipsiți de forța necesară categoriei grea, ca să nu mai vorbim de insuficiența cunoștințelor tehnico-tactice. Este cert că greii din Europa trec printr-o criză acută.

★

Care să fie cauzele acestei situații? Una dintre ele se impune de la început: boxerii de la categoria + 81 kg se formează *mult mai greu decît colegii lor din categoriile inferioare*. Este necesară mai multă răbdare, mai mult tact din partea antrenorilor. Greii se maturizează mai lent din punct de vedere al valorii, mai cu seamă cei care nu trec prin filiera categoriilor de greutate inferioare.

Să ne referim la situația actuală în boxul nostru, la această categorie, la perspectivele tinerilor care încep să se afirme. *Categoria grea*, remarcă antrenorul Dumitru Ciobotaru, *este una dintre categoriile în care lupta se bazează pe lovituri dure. Oricînd se poate ajunge la un knock-out.* Perfect adevărat. De aceea, socotim că greșit procedează acei antrenori care, forțați de împrejurări, urcă în ring boxeri deveniți grei peste noapte, în mod artificial. Neobișnuiți cu duritatea loviturilor, ca să nu mai vorbim de faptul că la antrenamente nu acordă atenția cuvenită însușirii temeinice a procedeelor de apărare, acești tineri se vor înfricoșa de la primul contact cu adversarul. Or, un boxer lipsit de puțină bărbăție, nu va deveni niciodată un greu pe care se poate pune bază. O creștere gradată în greutate (așa cum s-au petrecut lucrurile, cu ani în urmă, cu Ciobotaru, care a început să boxeze de la categoria minimă!), un program adecvat de antrenamente, o foarte mare atenție în ceea ce privește alegerea adversarului, toate acestea vor conduce la formarea unui pugilist de categorie grea pe care să putem conta.

★

În țara noastră (și nu numai la noi) boxerii de la categoria + 81 kg pot fi numărați pe degete. Explicația o cunoaștem. Din păcate, în prezent nu dispunem de valori autentice. Fără să strălucească în competiții de mare anvergură, Vasile Mariuțan a fost, totuși, foarte util echipei naționale. El ne-a adus multe victorii, evoluția sa fiind deseori hotărîtoare în obținerea succesului final. Fără discuție că Mariuțan și-a făcut datoria față de boxul nostru, conștiinciozitatea cu care s-a pregătit ani de-a rîndul trebuind să constituie un exemplu pentru tinerii care se pregătesc să preia ștafeta. Mariuțan va mai boxa un an-doi, dar antrenorii trebuie să se gîndească foarte serios la urmașii săi în categorie. Îi avem pe Alexe care, se pare, îl va înlocui cu brio pe colegul său de club. Ne punem, de asemenea, mari și justificate speranțe în Niculescu și în Sănătescu.

S-ar putea să se creadă, deci, că antrenorii nu vor avea în viitor prea multă bătaie de cap cu greii. Ar fi însă greșit. Noi am mai avut pugiliști care, la această categorie, ne dădeau speranțe: Füresz și Gyarmati. Ceea ce a influențat negativ creșterea acestor sportivi a fost faptul că antrenorii n-au găsit, la timpul cuvenit, mijloacele și metodele cele mai corespunzătoare de pregătire pentru a influența dezvoltarea lor normală. Gyarmati avea forță, dar nu dispunea de viteză de execuție și nici de frecvență. În plus, el nu știa să adopte o tactică adecvată, în funcție de adversar. Füresz, dimpotrivă, deși avea 100 de kg, nu lovea ca un greu. Datorită acestor deficiențe, nesesizate și neînlăturate la timp de antrenori, cei doi boxeri n-au putut atinge plafonul valoric așteptat.

Am atacat această problemă, în dorința de a evita repetarea unor eventuale erori. Tinerii Alexe (îndeosebi), Sănătescu și Niculescu par să umple un gol în sportul nostru cu mănuși. Iată de ce se impune o grijă deosebită din partea antrenorilor, pentru pregătirea atentă a acestor sportivi. Va trebui evitată cu orice preț creșterea forțată a greilor, chiar dacă la această categorie nu se vor obține, momentan, rezultate prea bune în confruntările internaționale. Abia peste 3—4 ani vom putea pretinde succese în competițiile de anvergură. Pînă atunci, considerăm că tinerii noștri grei vor trebui feriți de adversari duri, cu o mai mare experiență în această categorie. Riscurile pot aduce prejudicii atît pugiliștilor respectivi, cît și boxului în general, așa că este de dorit ca celor trei tineri de care dispune sportul nostru cu mănușl la ora actuală să li se asigure adversari *de valori apropiate*, în fața cărora să evolueze cu curaj, cu siguranță în forțele proprii. Treptat, treptat, acești boxeri vor trebui să fie „împerecheați" cu parteneri mai puternici, cu mai multă experiență. De cea mai mare însemnătate ni se pare și faptul că din sălile în care se pregătesc greii nu trebuie să lipsească materiale sportive corespunzătoare (căști, proteze), deoarece se știe că la antrenamente boxerii primesc lovituri cît în... 20 de meciuri.

R. CALARAȘANU

LOTUL OLIMPIC — ALCĂTUIT — E DESCHIS...

ÎN AMBELE SENSURI

A fost alcătuit lotul lărgit al voleibaliștilor care urmează a fi supuși pregătirii în vederea selecționării echipei noastre reprezentative la J. O. din Mexic. Iată-i pe sportivii care intră în compunerea lui: **Drăgan, Costinescu** (Rapid București), **Ganciu, Stoian** (Dinamo București), **Christiani, Iorga** (Steaua București), **Vraniță** (Politehnica Timișoara) — ridicători-coordonatori de joc, **Udișteanu** (Politehnica Galați), **Bartha, Rotaru** (Steaua), **Tirlici, Derzei** (Dinamo), **Armion** (Politehnica Timișoara) — trăgători principali, **Schreiber, Smerecinschi** (Dinamo), **Crețu, Rauch, Porosnicu** (Steaua), **Tănăsescu** (Politehnica Timișoara) și **Ozum** (Politehnica Galați) — trăgători secunzi.

Toți aceștia încep antrenamentele, intrînd de fapt într-o primă etapă de verificare a capacității lor, la cluburi. Lotul este astfel deschis, dar — precum ne spune antrenorul federal prof. **N. Tărchilă** — deschis... în ambele sensuri. Adică, pe de o parte, se preconizează scoaterea cu promptitudine din lot a oricărui jucător care, la antrenamente, în meciurile de campionat și din „C.C.E.", nu va corespunde continuu și din toate punctele de vedere încrederii acordate. În același timp, federația ne aduce la cunoștință că intenționează să includă cu egală promptitudine în lotul olimpic orice alt voleibalist afirmat de o pregătire deosebită, sîrguincioasă, de calități dezvoltate și de o valoare crescută, la nivelul pretențiilor emise de ocuparea unui loc în reprezentativă. F.R.V. are în vedere, pentru acest scop, unele măsuri de îndrumare și control ameliorate, precum și cîteva trialuri organizate periodic și cu participare nelimitată, — o foarte bună, stimulatorie inițiativă, pe care o salutăm.

— C. F. —

În locul obișnuitei avancronici optimiste

În acțiune, Predulea (Rapid), unul din puținele exemple de dăruire pentru echipă ale baschetului nostru

Foto: P. Romoșan

Iată-ne în fața etapei a VIII-a a campionatului național. Urmărind programul, am fost tentați să scriem obișnuitele cuvinte: „meciurile x și y promit un spectacol...", „echilibrul de valoare și tradiția ne îndreptățesc să sperăm..." ș.a.m.d. Nu mai facem acest lucru, deoarece în 90 la sută din cazuri am fost nevoiți să relatăm în cronicile de luni că „mult așteptatul derbi a dezamăgit", „tradiționala întîlnire s-a disputat la un nivel mediocru" etc.

De fapt, ce se întîmplă? S-a creat o tradiție ca echipele în deplasare să se considere victime sigure și, ca urmare, să evolueze la un nivel submediocru. Baschetbaliștilor le lipsește acel entuziasm, acea pasiune de a lupta din toate puterile, cu toată convingerea, în ori ce meci, indiferent de adversar, de situația în clasament, de locul de desfășurare a partidei. În plus, se pare că nici antrenamentele nu corespund, ca număr și intensitate, cerințelor moderne. Altfel nu se explică numărul mare al ratărilor și al greșelilor de tehnică înregistrate la marea majoritate a întîlnirilor.

În consecință, în locul obișnuitei prezentări a etapei, am publicat aceste rînduri, în speranța că, poate-poate, baschetbaliștii celor 12 echipe vor înțelege cum trebuie să se comporte. În definitiv, le este chiar indiferent dacă joacă în fața unor tribune goale sau a unei săli supraîncărcate cu spectatori entuziasmați?

Programul: Rapid — Farul Constanța, Dinamo București — Politehnica Iași, I.C.F. — Universitatea Timișoara, Comerțul Tg. Mureș — Politehnica Galați, Universitatea Cluj — Politehnica București, Crișul Oradea — Steaua.

d. sh

Personalitatea trofeelor sportive

Cu cîțiva ani în urmă mă aflam într-o deplasare la Timișoara și, într-un scurt răgaz de timp, răspunzînd unei invitații, i-am făcut o vizită lui Eugen Bellu. Celor mai mulți dintre cititorii noștri, în special celor tineri, acest nume nu le spune nimic, dar cei vîrstnici își vor aminti poate de fostul atlet, de acum cîteva decenii, campion și recordman al țării în curse de fond și mare fond.

Într-o casă veche, din vechiul cartier Mehala, am petrecut cîteva ore în compania acestei admirabile gazde, a amintirilor sale despre perioada de pionierat a atletismului nostru, despre oamenii de atunci și rezultatele lor... În timp ce-și depăna caierul aducerilor aminte, fostul atlet mi-a prezentat cîțiva dintre „martorii" succeselor sale trecute: cupe, plachete, medalii, diplome. Și Eugen Bellu avea multe, foarte multe asemenea amintiri... concrete, fiecare — dacă-mi este permis să spun așa — cu personalitatea sa!

Mai deunăzi, am văzut o colecție asemănătoare de trofee ale unui atlet, încă în actualitate, de nici nu știu cîte ori campion național. Într-o vitrină de bibliotecă, într-o ordine impresionantă, am zărit poate mai multe cupe, plachete și medalii decît cele ale bătrînului Bellu, dar nu știu cum, văzîndu-le, parcă n-am mai încercat același sentiment ca în urmă cu cîțiva ani la Timișoara. Aceasta, pentru simplul fapt că ele n-au, pur și simplu, personalitate. Cupele sînt, în totul identice (noroc că fiecare are o altă inscripție prin care să le poți deosebi), la fel plachetele, la fel și medaliile. De fapt, este vorba de mai multe exemplare ale aceluiași prototip!...

În felul său, fiecare dintre sportivi manifestă o adevărată pasiune de colecționar pentru trofeele cucerite prin străduințile sale, la campionatele naționale ori în alte mari competiții, pentru că acestea sînt singurele lucruri palpabile cu care rămîne la încheierea activității competiționale, amintirile lui cele mai dragi. Și după ani și ani, în afara unor fotografii îngălbenite de vreme, a unor tăieturi din ziare, aceste trofee sînt cele cu care fiecare fost sportiv se va putea lăuda nepoților și strănepoților săi.

Tocmai de aceea socotesc că acestei probleme a premiilor sportive trebuie să i se acorde o mult mai mare atenție, în special din partea creatorilor de modele de trofee. Este nevoie de mai multă fantezie, bun gust, mai multă inițiativă chiar. Asemenea copii, la îndigou, în vitrina aceluiași om, deranjează. Nu credeți?

Romeo VILARA

LA CINEMATOGRAFUL *CENTRAL* DIN CAPITALĂ

• COZONACI CU RAHAT ȘI STAFIDE •
• RULADA CU GEM DE FRUCTE •
• COZONACI MOLDOVENEȘTI •
• COZONACI CU STAFIDE •
• COZONACI CU RAHAT •
• COZONACI CU NUCI •
• COZONACI ROZETA •